„SUNNY" = DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Ze was Mary Baker gedoopt. Lang had ze nagedacht over een geschikten tooneelnaam, een geheelen avond had ze er aan besteed om met een potlood op een velletje papier verschillende namen te krabbelen, die ze den een na den ander weer doorhaalde. Tot ze ten slotte iets gevonden had!

Ze schreef verschillende keeren achtereen: Flower Sunshine — Flower Sunshine, en telken male trof haar iets anders in dien naam. Die was vlug, levendig, origineel, lief, bekoorlijk, er zat een dansend rhythme in, kortom, hij paste bij de loopbaan, zooals ze zich die voorstelde. Verrukt over het resultaat, voelde ze, dat ze nu voor goed afgedaan had met het oude leventje, waarin ze Mary Baker geweest was. Ze klemde energiek haar lippen op elkaar, ze zou, ze moèst succes hebben in het nieuwe leven, waarin ze Flower Sunshine zou zijn!

Ze begon als chorist-girl in „The latest pantomime", die avond aan avond in Londen opgevoerd werd. Avond aan avond zong ze mee in de verschillende koren, danste ze mee in de grootsche balletten. Als ze na afloop, laat, de trappen opliep naar haar doodeenvoudig kamertje, had ze steeds maar één gedachte, dat ze zoo heerlijk moe was. Ze moest moe zijn, om te kunnen slapen, en ze moest slapen, om te kunnen vergeten.

Ze bekommerde zich weinig om de andere girls. Bij de repetities voor de nieuwe pantomime was ze altijd ernstig, ijverig, oplettend, met zorg de danspassen instudeerend, en niets gevend om de grappen en nonsens der anderen. De dag kwam, waarop haar onvermoeid streven de eerste belooning zag. Haar naam werd genoemd bij de recensie van het nieuwe stuk. Tallooze keeren las ze de korte regeltjes over: „Het koor bleek weer uitmuntend samengesteld te zijn. Speciaal merkten we op Miss Flower Sunshine, een charmante verschijning, die zeer gracieus danste." Met stralende oogen kwam ze dien middag op de repetitie, waar de regisseur haar complimenteerde.

„Ze vroegen me je naam", zei hij, haar vaderlijk tegen de wang tikkend, „je hebt er zeker niets op tegen, dat ik dien toen maar gezegd heb."

„O nee, nee, natuurlijk niet", zei ze blij.

Een jaar later wist heel Londen wie Flower Sunshine was. In elken winkel hing haar portret, elk orgel speelde haar liedjes, ze was de favoriete van de loges, en de lieveling van „the pit." Men sprak over haar aanstekelijke vroolijkheid, haar leuke naïveteit, haar zonnige lachjes, haar geestige gezegdes. Flower Sunshine was eindelijk, wat „succes" beteekende. En ze was er dankbaar voor.

II.

„Och Bobby, je meent er toch niets van", zei Flower, lachend de asch van haar cigaret tippend. Bobby was de eenige zoon van Lord Robert Avondale.

„Op mijn woord, ik meen het wèl", betoogde Bobby, zijn theekopje wegschuivend, als om meer kracht aan zijn woorden bij te zetten.

„O, nee zeg, het is àl te dwaas!" En Flower schaterde, al haar witte tandjes toonend.

„Het is niet dwaas", hield Lord Robert vol.

„Bobby, je bent een kind", zei Flower lief.

„Net een jaar jonger dan jij", protesteerde Bobby.

„Twee en een half, bedoel je. Ik kon je tante zijn jongetje." Ze lachte nog hartelijker. Lord Bobby keek ontstemd.

„Kun je dan nooit ernstig wezen Sunny?"

„O maar het idee zeg, dat ik zou komen logeeren bij je ouders op Avondale Court, in de functie van een vriendin van jou. Zie je dan zèlf niet, hoe ridicuul het is? Ze willen me natuurlijk niet eens ontvangen. Malle Boy!"

„Ze zullen je wèl ontvangen, omdat ik het graag wil. En ze zullen natuurlijk van je gaan houden. Dat doet iedereen. Je weet, dat ik. . . ."

„Ja, ja, dat weet ik", viel Flower haastig in.

„Miss Lilian zou met je mee kunnen komen," drong hij meer aan.

Flower keek opeens ernstig. „Toe, zet het nu uit je hoofd, Bobby. Ik doe het immers tòch niet. Je kunt er me toch niet, tegen mijn zin, heensleepen. Heusch, je zult zèlf ook wel in gaan zien, dat het een onmogelijkheid is."

„Sunny", en Bobs knap, jongensachtig gezicht keek heèl smeekend, „Sunny, je zou het direct, nu dadelijk, wèl mogelijk kunnen maken. Je weet immers dat ik zoo ontzaglijk veel van je houd.

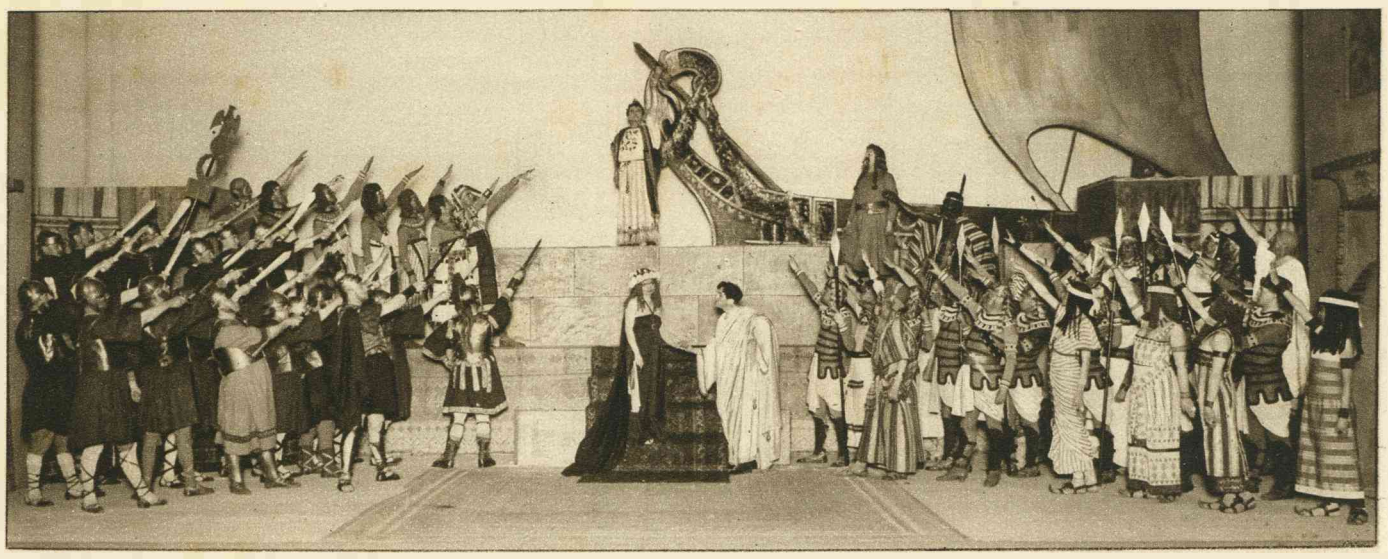
„Toe Sunny, kùn je dan werkelijk ook niet een beetje van mij houden?"

Het bleef een tijdje stil. Ze vond het zoo moeilijk om hem te zeggen, dat ze nooit van hem zou kunnen houden. Hij was zoo goed en eerlijk en trouw. Ze speelde met het zilveren theelepeltje, dat ze balanceeren liet op den rand van haar kopje.

En ze voelde het als een opluchting toen Lilian binnenkwam. Lilian had jaar in jaar uit programma's verkocht,

G. B. SHAW'S CAEZAR EN CLEOPATRA.
Louis Bouwmeester als Julius Caezar in de Feestvoorstelling van Shaw's Caezar en Cleopatra ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van het Nederlandsch Tooneel.

G. B. SHAW'S CAEZAR EN CLEOPATRA.
Het slot van het 5e bedrijf. Midden op den voorgrond, links: Cleopatra - Mevr. Lobo-Braakensiek; rechts: Apollodorus - Jac Reule. Op de kade bij het schip Julius Caezar - Louis Bouwmeester.

G. B. SHAW'S CAEZAR EN CLEOPATRA.
Ftatatita - Mevr. Mann-Bouwmeester (links) en Cleopatra - Mevr. Lobo-Braakensiek. *(foto's Couvée.)*

en was voor haar tijd oud, verwelkt en moedeloos geworden. Flower had direct sympathie gevoeld voor stille, geduldige Lilian, en toen het succes haar toelachte, had ze haar als huishoudster bij zich genomen, en werd nu door Lilian verwend, gekoesterd, geadoreerd. Flower, druk, schonk direct thee voor Lilian, schoof haar de cakes toe, verdiepte zich in de inkoopen, die Lilian voor haar gedaan had. En spoedig lachte, schertste, plaagde ze weer, alsof niet een kwartier geleden Lord Robert haar gevraagd had om Lady Avondale of Avondale Court te worden.

. . . . . .

's Avonds schreef ze hem den volgenden brief:

Dear Bobby,

Het antwoord, dat ik je vanmiddag niet heb kunnen geven, zal ik je nu maar schriftelijk meedeelen. Je begrijpt het toch immers wel, wat het is. Ik kan nooit, nooit je vrouw worden. Maar om te bewijzen, hoe ik je als een ernstig vriend waardeer, zal ik je mijn geschiedenis vertellen, waaruit je dan kunt opmaken, waarom ik je vrouw niet mag, niet wil, niet kàn worden. Jij zult dan de eenige zijn, die weet, wie ik werkelijk ben. Want Bob, ik heet niet Flower Sunshine. Ik heet Mary Baker. Zoo heet jullie keukenmeid misschien. Een désillusie hè Bob? — Mijn vader was timmerman; waar, doet er niet toe. En hij dronk, hij dronk verschrikkelijk. Moeder stierf, toen mijn zuster en ik, want ik heb nog een zuster die Bessie heet, nog betrekkelijk jong waren. Wij bleven dus over met Vader, die ons sloeg, als hij dronken, en ons afsnauwde, als hij nuchter was. Het oude liedje. Geen prettige jeugdherinneringen, nietwaar Bobby!

Toch was er wel iets prettigs hoor! En dat prettige zal jou waarschijnlijk verdriet doen. Want daar was Fred, zie je. Je begrijpt het nu zeker wel hè? Fred was twee jaar ouder dan ik, en mijn speciale vriendje van jongsafaan. Toen hij twintig en ik achttien was, verloofden we ons. Fred was stuurman; als hij tweede werd, zouden we trouwen. Wanneer hij op zee was, bleef ik achter bij vader en Bessie, en deed niets dan wachten en verlangen tot hij weer terug zou zijn. Maar eens, toen hij weer thuis was, vertelde Vader hem, dat ik, als hij voer, met anderen flirtte en pleizier maakte. Vader was dronken toen hij dat zei, maar Fred geloofde hem. Dat was het vreeselijke, zie je Bobby, dat Fred me niet meer vertrouwde. Er bleef maar één uitweg, ik maakte ons engagement af; Fred is baloorig weer naar zee gegaan, en ik ben naar Londen getrokken. Van huis heb ik niets meer gehoord. Ook niet van Fred.

Nu zul je tòch misschien vragen, waarom ik jouw vrouw niet worden wil. Misschien ook begrijp je het al. Ik heb Fred nooit kunnen vergeten. Als hij vandaag bij me komt, en me zegt, dat hij nòg van me houdt, dan ga ik met hem mee, overal heen! En dan zal ik gelukkig, o, zoo ontzaglijk gelukkig zijn in een woninkje, waarin misschien jullie tuinman zich niet op zijn plaats zou voelen. Zie je nu den afstand die ons scheidt? Ik houd van mijn werk, ben dol-gelukkig dat ik succes heb, maar ik geef niets om een titel, of mooie weeldedingen, die voor zooveel andere meisjes aantrekkingskracht bezitten. Een klein woordje van Fred, en ik laat alles, alles in den steek. Vergeef me Bob, als ik je verdriet doe. Maar beter, dat je alles weet, dan dat je nog steeds zou blijven hopen."

En ze onderteekende „Mary Baker." — Lord Robert begreep. En waardeerde haar nog meer om haar openhartigheid.

III.

Twee jaar gingen voorbij. Flower Sunshine bleef Londens lieveling. Kalm leefde ze samen met Lilian in haar artistiek klein huisje. 's Zomers bracht ze haar vacantie door in een rustige badplaats, waar ze frissche krachten opdeed, voor het nieuwe, vermoeiende winterseizoen. Daar was het, dat ze den derden zomer Fred zag. Ze zat alleen in een badstoel, uitturend over de zee. Af en toe keek ze afwezig naar de weinige wandelaars.

Dicht bij haar stoel stonden een man en een jong vrouwtje. Hij scheen haar iets uit te leggen, en Flower lachte in zichzelf om haar korte haastige knikjes van begrijpen. Ze hing zoo vertrouwelijk aan zijn arm. „Zeker pas getrouwd," dacht Flower. Lachend draaide de man zich om, toen het vrouwtje opeens met een gilletje voor een aanspoelende golf op zij sprong. En Flower herkende Fred. Hij was forscher en mannelijker geworden, maar het was tòch Fred, zooals ze steeds aan hem gedacht had. Hun oogen ontmoetten elkaar. Eerst keek hij onverschillig, alsof hij een vreemde zag. Toen herkende hij haar ook. Het was haar, alsof het geruisch van de zee ver, heèl ver afklonk, toen ze opstond uit haar badstoel, zijn uitgestoken hand drukkend.

„Mary", zei hij zòo kalm, alsof hij haar dagelijks zag. En dan: „Mag ik je mijn vrouwtje voorstellen? Miss Mary Baker." Ze had zich alweer beheerscht. Niet voor niets had ze drie jaar gedanst en gezongen met grooten weemoed in haar hart. Het vrouwtje, lief, kinderlijk, riep opeens uit: „O, maar ik ken u. U bent Miss Flower Sunshine. Ik heb u wel zien optreden. En uw portret hangt overal in Londen."

Ze zag, hoe Fred verwonderd keek. „Speel je comedie?" vroeg hij. — „Nee, ik zing en ik dans", zei ze bruusk.

Wat ze zich later alleen nog herinnerde, was de minachtende uitdrukking in zijn oogen. . . .

Dien winter was heèl Londen opgetogen over de onweerstaanbare vroolijkheid en charme van Miss Flower Sunshine.